

בש"פ 5830/23 - ידידיה שלמה סיאני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5830/23

בש"פ 5856/23

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

העורר בבש"פ 5830/23 והמשיב ידידיה שלמה סיאני
בבש"פ 5856/23:

נגד

המשיבה בבש"פ 5830/23
והעוררת בבש"פ 5856/23: מדינת ישראל

עררים על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים,
מיום 19.7.2023, במ"ת 27821-07-23, שניתנה על-
ידי כבוד השופט א' גורדון

תאריך הישיבה: י"ד באב התשפ"ג (1.8.2023)

בשם העורר בבש"פ 5830/23 והמשיב בבש"פ 5856/23:
עו"ד עדי קידר; עו"ד אלינור הרצקה

בשם המשיבה בבש"פ 5830/23 והעוררת בבש"פ 5856/23:
עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. עררים מזה ומזה על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 19.7.2023, במ"ת 27821-07-23

(השופט א' גורדון).

האירועים והאישומים

2. ביום 12.7.2023, הוגש כתב אישום נגד העורר בבש"פ 5830/23, הוא המשיב בבש"פ 5865/23 - ידידיה סיאני. על-פי עובדות כתב האישום, בשעות הצהריים המוקדמות של יום השבת, שחל ביום 24.6.2023, הגיעו יהודים רבים לכפר אום צפא, כשהם רעולי פנים, על מנת לפגוע בתושבי המקום וברכושם, מתוך מניע גזעני. כמה מהפורעים היו מצוידים בכלי נשק קרים, דוגמת מוטות וגרזנים; אחד מהם אף החזיק נשק ארוך. במהלך האירועים, הציתו הפורעים בתים וכלי רכב, גם השליכו לעברם אבנים. במעשיהם אלה, גרמו הפורעים לנזקי גוף ורכוש - מספר תושבים, בהם ילדים, פונו לקבלת טיפול רפואי עקב שאיפת עשן; כמה כלי רכב נשרפו כליל; ונגרמו נזקים לבתים.

3. עוד לפי כתב האישום, נמנה ידידיה על קבוצת הפורעים, מתוך מניע לאומני-אידיאולוגי, וכדי לעורר פחד ובהלה בציבור. בתוך כך מתואר, כי עם הגעת הפורעים לבתי הכפר הראשונים, החל ידידיה, יחד עם אחרים, ליידות אבנים לעבר ביתה של אסמא אלבעיא (להלן: המתלוננת), ששהתה בו באותה עת עם 4 ילדיה הקטינים. סמוך לאחר מכן, פרצו כמה מהפורעים את דלת הבית, ואילו ידידיה הצית כיסא מרופד שניצב מחוץ לבית. ידידיה הניח את הכיסא בפתח הבית, באופן שחסם את הכניסה והיציאה מן הבית, והכיסא החל לבעור ולהעלות עשן. כתוצאה מכך, סבלו שניים מילדי המתלוננת משאיפת עשן, ופונו לבית חולים, שם טופלו ושחררו בו-ביום. במקביל למעשי הפריצה וההצתה, ירה פורע אחר מספר כדורים לעבר קיר הבית החיצוני (אירוע זה יכונה להלן: אירוע בית המתלוננת).

4. כחצי שעה לאחר ביצוע מעשים אלה, כך מתואר בכתב האישום, ידה ידידיה אבנים לעבר בית נוסף בכפר (להלן: אירוע ידוי האבנים).

5. נוכח המפורט, בכתב האישום מיוחסות לידידיה העבירות הבאות: מעשה טרור של הצתה בנסיבות מחמירות; תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות ממניע גזעני; התפרעות שסופה נזק ממניע גזעני; התפרצות לבית מגורים בצוותא ממניע גזעני; ניסיון היזק בזדון ממניע גזעני.

הליך המעצר והחלטת בית המשפט המחוזי

6. עם הגשת כתב האישום נגד ידידיה, הגישה המדינה גם בקשה למעצרו, עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו. ביום 18.7.2023, קיים בית המשפט המחוזי דיון בבקשה, במהלכו גם בחן את המפקחים שהוצעו על-ידי ידידיה, לצורך חלופת מעצר - הוריו ו-2 מאחיותיו, הגדולות ממנו. יום למחרת, 19.7.2023, נתן בית המשפט המחוזי את החלטתו.

7. בשלב ראשון, דן בית המשפט המחוזי במצבת הראיות שביחס לחלק האישום המאוחר - ידוי האבנים לעבר אחד מבתי הכפר. בהקשר זה, התייחס בית המשפט המחוזי להודעה שמסר ביום 27.6.2023, שוטר מג"ב אוראל לוי, שבגדרה תיאר כי חזה בידידיה מיידה אבנים, 3 פעמים, ואז עצר אותו; וכן להודעה דומה של מפקד פלוגת מג"ב, שגיא ילוז, גם כן מיום 27.6.2023, שבגדרה מסר כי זיהה את ידידיה באופן ודאי מיידה אבנים, ואז הגיע אליו לעצרו. נוכח הודעות אלה, מצא בית המשפט המחוזי כי ישנן ראיות לכאורה לביצוע המעשים. בתוך כך הובהר, כי ככלל, שלב ההחלטה לגבי המעצר אינו השלב המתאים לבירור טענות הגנה בדבר מהימנות עדים, כאשר לא עלה בידי ידידיה

להצביע על צידוקים לסטיה מדרך כללית זו.

8. אחר זאת, פנה בית המשפט המחוזי לבחינת הראיות למעשי ידידיה במסגרת אירוע בית המתלוננת. תואר, תחילה, כי הראיה המרכזית לביצוע המעשים הנ"ל, על-ידי ידידיה, היא סרטון אבטחה שבו רואים פורעים מיידים אבנים, ולאחר מכן עוסקים בפריצת דלת הבית, ובהצתת הכיסא. ביחס לכך, השאלה היא אם אחת מהדמויות רעולות הפנים שמופיעות בסרטון - דמות המיידה אבנים בתחילתו, ועוסקת בהצתת הכיסא בהמשכו - היא דמותו של ידידיה.

9. הזיהוי המוצע, נעשה בהסתמך על הצלבה בין פרטים בהופעתה של הדמות בסרטון, לבין תמונות ידידיה שצולמו לאחר מעצרו. עוד נתמכה טענת הזיהוי, בכך שהשוטר אוראל לוי (השוטר שעצר את ידידיה), זיהה את ידידיה כדמות שבסרטון. עם זאת, בית המשפט המחוזי תיאר גם קשיים ראייתיים שמעורר השימוש בסרטון - קשיים הנובעים מאיכות הצילום, ש"אינה מרבית", מה שמוביל, בין היתר, גם לקושי לשלול את זיהויו של ידידיה עם דמויות אחרות מבין הפורעים. אשר על כן, סוגיית זיהוי הדמות שבסרטון סוכמה כך: "ההשוואה בין סממני דמות זו [מהסרטון] לבין חזות [ידידיה] עם מעצרו היא אפשרית, אך מורכבת".

10. עוד הוזכרו, כשיקולים המטים להיענות לבקשת המדינה: שתיקתו הסלקטיבית של ידידיה בחקירותיו, בפרט בחלקים שבהם ביקשו לברר עמו פרטים לגבי ההתרחשות והחשדות; וכן הודעה בתוכנת WhatsApp, המלמדת כי ידידיה הגיע למקום האירוע כשפניו לעימות. מן העבר השני נשקלה, כקושי שעמו תצטרך המדינה להתמודד בהליך העיקרי, עובדת קיומם של פערי זמן ומקום, בין 2 חלקי האירוע.

נוכח כלל האמור, חתם בית המשפט המחוזי את הדיון באירוע בית המתלוננת, בכך שקיימות לגביו ראיות לכאורה, אך ש"עוצמתן אינה ברף מקסימלי".

11. מכאן, פנה בית המשפט המחוזי לבחינת קיומם של עילת מעצר ושל צורך במעצר. ביחס לכך תואר, מחד גיסא, כי "השתתפותו לכאורה של [ידידיה] במעשים המיוחסים לו, מקימה עילת מסוכנות בעוצמה ניכרת. ההגעה המתוכננת בחבורה לכפר ערבי, על מנת לפרוע ביושביו, נטילת חלק פעיל כרעול פנים בפרעות, בדרך של ידיו אבנים ואף בהצתת בית על יושביו - אם וילדיה, שלפי הראיות חוו רגעי סכנה ואימה קשים - כל אלה מקימים עילת מסוכנות שעוצמתה רבה". כך, ביתר שאת, נוכח "ביצוע המעשים על רקע אידאולוגי-גזעני, תוך נכונות לפגוע בזולת וברכושו בצורה קשה עד כדי סיכון חיים, וזאת אך על רקע מוצאו של הקרבן", ובשים לב ל"פוטנציאל ההסלמה הכללית כתוצאה מאירועים מהסוג הנדון". מאידך גיסא, תואר כי "בין מישור הראיות-לכאורה לבין מישור עילת המעצר קיימת השפעה הדדית, שלעיתים מתוארת כ'מקבילית כוחות'", ועל כן, כי בקביעות שניתנו "לעניין עוצמת הראיות הנוגעת לזיהוי [ידידיה] כמשתתף באירוע בית המתלוננת, יש כדי להשליך גם על אומדנה של עילת המעצר". עוד נשקלו, עובדת היותו של ידידיה חייל צעיר בשירות סדיר, ללא הרשעות בעברו; וכן מתווה הפיקוח שהוצע על-ידי ידידיה, ושנמצא על-ידי בית המשפט אפקטיבי.

אשר על כן, בשורה התחתונה, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של [ידידיה] עד תום ההליכים נגדו, בבית הוריו, בפיקוח אלקטרוני (בעקבות ההחלטה, ביום 30.7.2023, ניתנה חוות דעת של יחידת מעוז, שבה נקבע כי ישנה היתכנות למעצר בפיקוח אלקטרוני, במקום שהוצע).

טענות הצדדים

12. לטענת ידידיה, אין בעניינו אף לא ראיות לכאורה לביצוע המעשים הנטענים. באשר לאירוע בית המלונת, טוען ידידיה כי הניסיון לזהות בינו לבין הדמות שבסרטון, נועד להיעשות "על בסיס יכולתו האישית של השופט לעשות השוואה מבלי שיש ברשות [המדינה] חוות דעת" - צורת בחינה שאינה מתאימה כלל ועיקר למשפט הפלילי, ושכל מקרה לא יהיה בה כדי להוכיח את שנדרשת המדינה להוכיח. עוד טוען ידידיה, כי בחינת יתר הראיות בתיק, אך מחלישה את טענותיה אלה של המדינה. זאת, בפרט, בשים לב לחוות דעת המטה הארצי, שבגדרה נשללה אפשרות הימצאותם של סימני חומר דליק על בגדי ידידיה; ולהימנעות המדינה מחקירת חיילי צה"ל שנכחו במקום, שהם אף שעצרו את ידידיה עוד בטרם מעורבות שוטרי מג"ב, ושעדותם יכולה היתה לשפוך אור על האירוע.

13. בהתייחס לאירוע ידוי האבנים, המאוחר לאירוע בית המתלוננת, טוען ידידיה כי עדות שוטרי מג"ב, שלפיה ראו אותו מיידה אבנים, כלל אינה אפשרית, מאחר שהוא נעצר על-ידי חיילי צה"ל שנכחו במקום, עובר להגעת שוטרי מג"ב. מה גם, לשיטת ידידיה, שסרטון שצולם על-ידי שוטרי מג"ב, כלל אינו תומך בטענתם שלפיה ראו את ידידיה מיידה אבנים.

14. משמעות הדברים היא, אליבא דידידיה, שבידי המדינה רק ראיות נסיבתיות קלושות, שעוצמתן אפסית, ושאין בהן כדי להצדיק מעצר בפיקוח אלקטרוני, אף לא תנאי שחרור מכבידים. בקשתו היא אפוא, כי אורה על שחרורו ללא תנאים מגבילים כלל; לכל היותר, כך לעמדתו, יש מקום לקביעת תנאים שיבטיחו את התייצבותו למשפט ואת הרחקתו מנקודות החיכוך.

ערר המדינה - כתמונת מראה לערר ידידיה; לשיטתה, בית המשפט המחוזי הקל עם ידידיה יתר על המידה, ושגה בתלתא.

15. ראשית, לא היה מקום לקביעה כי הראיות למעשי ידידיה באירוע בית המתלוננת אינן בעוצמה מירבית. זאת, נוכח הרף הנדרש בכל הנוגע לראיות לכאורה, שבהן עסקין בגדרי ההליך הנוכחי - רף שבו היא עמדה גם עמדה, בהינתן השתלבותן יחד של שלל הראיות שהוצגו לעיל. ממילא, לעמדת המדינה, לא היה מקום גם לקביעה הנגררת, שלפיה הקושי שישנו בראיות לכאורה, משליך גם על עוצמתה של עילת המעצר.

16. שנית, באשר לבחירתו של בית המשפט המחוזי במעצר בפיקוח אלקטרוני, גורסת המדינה כי גם תחת הקביעה שלפיה עוצמת הראיות 'אינה מירבית' - אין בכך כדי להצדיק בחירה בחלופה כאמור; ודאי לא את הבחירה בה, אף ללא הידרשות לתסקיר שירות המבחן. כך, שכן מדובר בראיה לגבי רכיב אחד מבין שניים, שעניינם נטילת חלק אקטיבי באירוע אלים ממניע גזעני - מעשים המעידים על מסוכנות ברמה גבוהה ביותר. על כן, לעמדת המדינה, יש לשים את ידידיה במעצר מאחורי סורג ובריח; ולכל הפחות, לצורך בחינת אפשרות השמתו בחלופת מעצר - נדרשת קבלת תסקיר משירות המבחן.

17. לבסוף, טוענת המדינה, כי החלטת בית המשפט המחוזי סוטה ממצוותו של חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). כך, שכן במצבים דוגמת זה שלפנינו, דורש סעיף 22(ב) לאותו חוק "טעמים מיוחדים שיירשמו", מקום בו סבור בית המשפט כי יש לשחרר נאשם למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. דא עקא, שהחלטה אינה מציגה טעמים מיוחדים לבחירה בחלופת המעצר, ואף אין בה התייחסות לדרישה זו.

דיון והכרעה

18. לאחר עיון בעררי הצדדים מזה ומזה, ולאחר שמיעת בעלי הדין במסגרת דיון בעל-פה, שהתקיים ביום 1.8.2023, באתי לכלל מסקנה שדין ערר ידידיה - להידחות, כפוף להערה אחת; ואילו דין ערר המדינה - להתקבל בחלקו. אפרט.

קיומן של ראיות לכאורה

19. ראיות לכאורה, הריהן ראיות גולמיות, שלאחר מעברן בכור המצרף של ההליך העיקרי, עשויה להיקבע על בסיסן אשמה (ראו, מני רבים: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996) (להלן: עניין זאדה); בש"פ 2006/23 סוקפה נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (1.5.2023) והאסמכתאות שם). על כן, בשלב ההכרעה בבקשת המעצר, כשבוחן בית המשפט את שאלת קיומן של ראיות לכאורה - הבחינה אינה נעשית בהתאם לרף ההוכחה הנדרש בתיק הפלילי העיקרי; חלף זאת, הבחינה היא אם מכלול הראיות מלמד על פוטנציאל ראייתי להרשעת הנאשם, אם לאו (בש"פ 1908/23 בן משה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (3.4.2023); בש"פ 8769/22 מסראווה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (22.1.2023) (להלן: עניין מסראווה)).

20. כזכור, בסוגיית הראיות לכאורה, בנדון דידן, לצדדים עמדות קוטביות: מזה, שיטת ידידיה, הסבור כי אין בעניינו אף לא ראיות לכאורה, וזאת הן בהתייחס לאירוע בית המתלוננת, הן באשר לאירוע ידוי האבנים המאוחר; ומזה, עמדת המדינה, המלינה על קביעת בית המשפט המחוזי, שלפיה עוצמת הראיות שישנן ביחס לאירוע בית המתלוננת, "אינה ברף מקסימלי".

21. אפתח באירוע בית המתלוננת. בעניין זה, איני מוצא הצדקה להתערבות בקביעותיו של בית המשפט המחוזי. אכן, המדינה הציגה צבר לא מבוטל של ראיות לכאורה לביצוע המעשים על-ידי ידידיה. בתוך כך, הוצגו גם טענות של ממש בכל הנוגע לזיהויו של ידידיה עם הדמות שבסרטון: שימוש ברעלת פנים שחורה, תוך הצבעה ספציפית על הקשר שבו נקשרה ועל אורכה; לבישת גופיה שחורה עם כיתוב לבן, ומכנסי דגמ"ח בהירים, בעלי ריצ'רץ' וכיס שמאלי נפוח, בשל תוכנו; נעילת נעליים מסוג 'בלנדסטון'. אכן, הזיהוי אינו פשוט; מרבית הפריטים אינם מיוחדים או חריגים, וגם איכות הצילום - אינה מן המשופרות. פועל יוצא מכך הוא, שיתכן קושי עתידי לשלול את זיהויה של הדמות עם פורעים אחרים, שעשויים גם הם לענות על תיאוריה של הדמות. יחד עם זאת, סבורני כי הצטברות הפריטים השונים, המופיעים הן בצילום הדמות שבסרטון, הן בתמונות ידידיה שצולמו לאחר המעצר - די בה כדי לראות בסרטון ראיה לכאורה, לכך שידידיה ביצע את המיוחס לו. עוד יש להזכיר, בהקשר זה, גם את זיהויו של ידידיה כדמות שבסרטון, על-ידי השוטר לוי שעצר אותו.

22. אשר על כן, בשים לשלב שבו אנו מצויים, ולאופי הדרישות שבמסגרתו - מקובלת עלי עמדת בית המשפט

המחוזי, שלפיה תנאי קיומן של ראיות לכאורה מתמלא, בכל הנוגע לאירוע בית המתלוננת. זאת, כאשר אף אני סבור כי ראיות אלה אינן חפות מקשיים, שעמם תידרש המדינה להתמודד בגדרי ההליך המרכזי.

23. עתה, לאירוע ידוי האבנים. ביחס לכך, ובזהירות המתחייבת, סבורני כי יש מקום להטות אוזן לטענותיו של ידידיה, בדבר קשיים מסוימים שמעוררות עדויות שוטרי מג"ב, נוכח היעדר תיעוד ליידוי האבנים בסרטון שצילמו, ובהינתן הגעתם המאוחרת (יחסית) לזירת האירוע - שלב בו כלל אין זה מובן אם ידידיה לא נעצר, זה מכבר, על-ידי חיילי צה"ל. ברי, עם זאת, כי אין באמור כדי לאיין לחלוטין את משקל ההודעות הברורות והנחרצות; רחוק מכך. כידוע, נקודת הזמן הנוכחית אינה מתאימה לברור מעמיק של טענות לגבי מהימנות עדים וכיו"ב (עניין זאדה, עמודים 148-149; עניין מסראווה, פסקה 24); גם אין נדרשות בה ראיות ברמה המאפשרת הרשעה, אלא די בפוטנציאל לכך (שם, פסקה 17). בהינתן זאת, סבורני כי אכן ישנן ראיות לכאורה גם בכל הנוגע לאירוע ידוי האבנים, הגם שעלה בידי ידידיה להצביע על כרסום-מה ביחס אליהן.

24. כעניינים כלליים, המשתייכים ל-2 חלקי האישום, יכולים לחזק את הראיות לכאורה גם 2 טעמים נוספים שהציג בית המשפט המחוזי: שתיקתו החלקית של ידידיה בחקירותיו - נתון שעשוי להיזקף לחובתו, בגדרי ההליך העיקרי; וכן הודעת ה-WhatsApp, שבעקבותיה הגיע ידידיה לזירת ההתרחשות, המלמדת כי ידע היטב לאן פניו.

25. סיכומו של דבר: בנקודת הזמן הנוכחית, תנאי התקיימותן של ראיות לכאורה - מתמלא, ביחס ל-2 חלקי האירוע. זאת, אף אם עלה בידי ידידיה להביא לכרסום מסוים גם באשר לאירוע ידוי האבנים.

עילת המעצר, הצורך בו וסוגיית הטעמים המיוחדים

26. המעשים שנפרשו בכתב האישום, ושבביצועם מואשם ידידיה - חמורים ביותר; השתתפותו, לכאורה, באירועי כתב האישום - מקימה עילת מסוכנות, בעלת עוצמה רבה. עסקינן, כזכור, בקבוצת פורעים גדולה, שנכונה היתה לפגוע בגופם וברכושם של חפים מפשע, אך בשל מוצאם, וגם מימשה את כוונותיה. כך באשר ליושבי הכפר כולם, וכך ביתר שאת, בהתייחס למתלוננת ול-4 ילדיה - נפגעייהם הקונקרטיים של חלק מן המעשים המיוחדים לידידיה, שחוו רגעים קשים של פחד ואימה. פעילות שכזו, בייחוד נוכח מניעיה הלאומניים-גזעניים, מדגישה ומחדדת את המסוכנות הרבה (בש"פ 3199/14 מדינת ישראל נ' יונברג, פסקה 14 (7.5.2014); בש"פ 5400/08 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 5 (17.6.2008)).

27. בהינתן מסוכנות זו, ואף תחת גישת 'מקבילית הכוחות' שבין הראיות לכאורה, לבין עילת המעצר - שעליה הצביע בית המשפט המחוזי בהחלטתו - איני סבור כי היה מקום להורות על שחרור ידידיה לחלופת מעצר, מבלעדי תסקיר מקדים וממצה מאת שירות המבחן. אכן, מוטל על שירות המבחן עומס רב ביותר; בהחלט ראוי לברור את המקרים המופנים לתסקירו, ולא לעשות כן בכל מקרה ומקרה (ראו, בפירוט: בש"פ 7892/22 סולטנה נ' מדינת ישראל, פסקאות 2-4 (28.11.2022)). יחד עם זאת, בשים לב לחומרת העבירות שבהן עסקינן, דעתי היא שלא היה מקום לוותר על בחינתו של שירות המבחן, באשר ליכולתה של החלופה שהוצעה ליתן מענה מספק למסוכנותו של ידידיה (על כך ראו, למשל: בש"פ 9818/16 אבו טראש נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (22.12.2016)).

28. עניין זה מעורב בקושי נוסף שמעוררת החלטת בית המשפט המחוזי - אי-הצגתם של טעמים מיוחדים, לביסוס

ההחלטה. זאת, חרף העובדה שידידיה מואשם בביצוע עבירות מן המנויות בסעיפים 21(א)(1)(ג) ו-21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים - מצב דברים שלגביו מורנו סעיף 22(ב) לאותו חוק, כי "לא יוטל מעצר בפיקוח אלקטרוני [...] אלא אם כן שוכנע בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, כי בשל נסיבות ביצוע העבירה או נסיבותיו המיוחדות של הנאשם [...] ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני" (ההדגשה הוספה - נ' ס'). כפי שצינתי אך לאחרונה, משהוצבה דרישה זו, הרי שנדרשת התייחסות מפורשת לשאלת התקיימותם של הטעמים המיוחדים, ואין מקום לעיסוק בניסיונות חילוצם בדיעבד (בש"פ 5855/23 אבו חמד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.8.2023); וראו גם, ביתר פירוט: בש"פ 2472/16 זיתוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (3.4.2016)).

29. אם כן, משמצאתי כי המסוכנות שנשקפת ממעשי ידידיה, אינה מאפשרת את השמתו תחת פיקוח אלקטרוני, ללא בחינה מקדימה של שירות המבחן; ובשים לב להעדר התייחסות בהחלטת בית המשפט המחוזי לדרישת המחוקק להצבעה על טעמים מיוחדים, לצורך הבחירה בפיקוח האלקטרוני, חרף חומרת העבירות המיוחסות לידידיה - אני מורה על עריכת תסקיר בעניינו, שיוגש עד יום 30.8.2023. לכשיוגש התסקיר, ובשים לב לאמור בו, ישוב ויבחן בית המשפט המחוזי את סוגיית המעצר או השחרור לחלופה בנסיבות המקרה הנוכחי, ישקול ויחליט כחכמתו.

סוף דבר: ערר ידידיה נדחה, כפוף להערה אחת כאמור בסעיף 25 לעיל;

ערר המדינה מתקבל בחלקו, כמפורט בסעיף 29 לעיל.

ניתנה היום, י"ז באב התשפ"ג (4.8.2023).

שׁוֹפֵט